

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **B., k. s.,** zastoupeného JUDr. Ivanou Dreslerovou, advokátkou se sídlem v Brně, Lidická 57, za účasti **Magistrátu města Brna,** se sídlem v Brně, Malinovského 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2003, č. j. 29 Ca 341/2002 – 16,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. 5. 2003, č. j. 29 Ca 341/2002 - 16 bylo řízení zastaveno s odůvodněním, že stěžovatel, jehož povinností bylo zaplatit soudní poplatek při podání žaloby, tak neučinil ani v dodatečně soudem stanovené osmidenní lhůtě.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě vytýkal nezákonnost napadeného usnesení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť způsobuje pro stěžovatele nemožnost domoci se soudní ochrany prostřednictvím žaloby. Stěžovatel namítal, že usnesení krajského soudu obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku mu nikdy nebylo doručeno. Na obálce, která byla stěžovateli doručena dne 11. 4. 2003, je uvedeno číslo jednací 29 Ca 341/2002 - 12, což je číslo jednací odlišné od čísla jednacího, kterým mělo být označeno usnesení obsahující výzvu. V této obálce se nacházelo pouze poučení a výzva ve smyslu § 130 odst. 1, § 8 odst. 5 a § 34 s. ř. s. předsedy senátu JUDr. R. M. z 31. 3. 2003, přičemž tato korespondence byla označena jen spisovou značkou, tzn. 29 341/2002, nikoliv číslem jednacím. Jinou korespondenci stěžovatel až do obdržení napadeného usnesení od

soudu nedostal. Podle stěžovatele je tedy zjevné, že číslo jednací, které je v odůvodnění napadeného usnesení uvedeno jako číslo jednací usnesení z 13. 3. 2003, kterým měl být stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, tedy 29 Ca 341/2002 - 13 je číslem jednacím listiny, jež nebyla stěžovateli pod tímto označením nikdy doručena. Naopak listina z 13. 3. 2003, která je označena 29 Ca 341/2002 - 12 je pokyn Mgr. H. soudní úřednici. Dále lze na jisto postavit, že doručenkou, která byla také označena shodným jednacím číslem, tj. 29 Ca 341/2002-12, bylo stěžovateli doručeno prosté poučení a výzva z 31. 3. 2003, které však již označení tímto číslem jednacím nemá, stejně tak neobsahuje poučení a výzvu k zaplacení soudního poplatku, byť by tomu nadpis na obálce, která byla stěžovateli doručena dne 11. 4. 2003, mohl nasvědčovat. Tento rozpor dokládá i skutečnost, že číselně nižším číslem jednacím byla označena doručenka, kterou byla stěžovateli doručována korespondence, která byla datována až později než domnělé usnesení z 13. 3. 2003, kterým měl být stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku, přičemž toto usnesení, jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, má mít označení čísla jednacího číselně vyšší. Významné je rovněž to, že na doručence, kterou obdržel stěžovatel dne 11. 4. 2003 a má č. j. 29 Ca 341/2002-12, je napsáno poučení, výzva, K 5/4 SOP. Zmínka o tom, že by touto korespondencí mělo být doručováno také usnesení opět chybí. S ohledem na popsané skutečnosti má stěžovatel za to, že zákonné důvody pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku nebyly dány.

Magistrát ve svém vyjádření vyslovil pochybnost, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě a poukázal na to, že když napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 20. 6. 2003 byla by lhůta zachována pouze v případě, že stížnost byla podána k poštovní přepravě 4. 7. 2003, tj. poslední den lhůty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Pokud magistrát vyjádřil pochybnosti o tom, zda kasační stížnost byla podána v zákonné lhůtě, nemají tyto pochybnosti opodstatnění, protože napadené usnesení bylo stěžovateli doručeno v pátek dne 20. 6. 2003 a kasační stížnost podána k poštovní přepravě poslední den lhůty, tj. v pátek 4. 7. 2003.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů je ve věcech správního soudnictví poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona vzniká poplatková povinnost, jde-li o poplatek za řízení, podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení.

V daném případě byl stěžovatel poplatníkem poplatku za řízení, který byl povinen zaplatit při podání žaloby, což neučinil. Proto byl soudem vyzván k zaplacení poplatku. Pokyn, aby stěžovateli byla zaslána výzva k zaplacení soudního poplatku spolu s poučením a výzvou k předložení kopie správních rozhodnutí a sdělení, koho považuje za zúčastněnou osobu, je datován 13. 3. 2003 (viz čl. 12 spisu) a téhož dne je datováno také usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 8 dnů s poučením o následcích jeho nezaplacení. Tyto písemnosti byly doručeny právní zástupkyni stěžovatele dne 11. 4. 2003, jak je prokázáno dodejkou, na níž je uvedeno, že bylo doručeno poučení, výzva a písemnost týkající se soudního poplatku s uvedením čísla listu spisu obsahujícího

tento pokyn. Ze skutečnosti, že usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku má číslo listu 13, nelze dovodit, že nebylo stěžovateli doručeno. Tvrzení stěžovatele, že mu nebylo doručeno usnesení obsahující výzvu k zaplacení soudního poplatku je nutno označit za účelové, protože splnění poplatkové povinnosti není vázáno na výzvu soudu a pokud by obálka, kterou převzala právní zástupkyně stěžovatele, skutečně neobsahovala žádnou písemnost týkající se soudního poplatku, nic nebránilo tomu, aby na tuto skutečnost soud upozornila, když na obálce bylo uvedeno, jaké písemnosti má obsahovat. Krajskému soudu proto nelze vytýkat nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl.

Účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení, když stěžovatel neměl v řízení úspěch a magistrátu žádné náklady s tímto řízením nevznikly (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu